

נאום נשיא הרפובליקה מעל בימת האומות המאוחדות בעת הוועידה לפתרון שתי המדינות

גבירתי נשיאת העצרת הכללית,

אדוני המזכיר הכללי,

גבירותי ורבותי ראשי המדינות והממשלות,

גבירותי ורבותי,

התכנסנו כאן מכיוון שהגיע הזמן. הגיע הזמן לשחרר את 48 החטופים המוחזקים בידי חמאס. הגיע הזמן לשים קץ למלחמה, להפצצות בעזה, לטבח, למנוסת האוכלוסיות. הגיע הזמן מכיוון שהדחיפות ניכרת בכל מקום. הגיע הזמן לשלום, מכיוון שאנו נמצאים כפסע מהרגע בו לא נוכל עוד להשיגו. ולכן התכנסנו כאן היום. יש כאלה שיאמרו שמאוחר מדי, אחרים שמוקדם מדי. דבר אחד בטוח, איננו יכולים עוד להמתין.

ב-1947, עצרת זו החליטה על חלוקת פלסטין המנדטורית לשתי מדינות, האחת יהודית והשנייה ערבית, והכירה כך בזכות כל אחת מהן להגדרה עצמית. הקהילה הבינלאומית נתנה לגיטימיות למדינת ישראל, והגשימה בכך את גורלו של עם זה, שסוף-סוף אחרי אלפי שנות נדודים ורדיפות, הקים דמוקרטיה מפוארת. ההבטחה למדינה ערבית נותרה עד כה ללא מימוש.

מאז, ישראלים ופלסטינים, כל אחד בדרכו, צעדו בנתיב ארוך רצוף בתקווה ובייאוש השזורים זה בזה. ואנו, אנו צעדנו איתם, כל אחד מאיתנו לפי ההיסטוריה והרגישות שלו. אך האמת היא שאנו נושאים באחריות הקולקטיבית לכך שכשלנו עד כה בבניית שלום צודק ובר-קיימא במזרח התיכון.

לא יכולנו לברוח מהוודאות הזאת ב-7 באוקטובר 2023, כאשר העם הישראלי הותקף בפגיעו הטרור האיום בתולדותיו. 1224 גברים, נשים וילדים נהרגו. 4834 נשים גברים וילדים נפצעו. 251 גברים, נשים וילדים נחטפו.

הברבריות של החמאס ושל אלה ששיתפו פעולה בטבח הזה הדהימה את ישראל ואת העולם. 7 באוקטובר הינו עדיין פצע פתוח בנפש הישראלית כמו גם במצפון האוניברסלי. אנו מגנים אותו ללא כל הסתייגות, שכן שום דבר, לעולם, בשום מקום, אינו יכול להצדיק את השימוש בטרור. אנו חושבים היום, על הקורבנות ועל משפחותיהם. אנו מביעים את תנחומינו לישראלים ודורשים, לפני כל דבר אחר, את שחרורם של החטופים שעדיין מוחזקים בעזה לא כל תנאי. אנו הצרפתים, חלקנו כבוד לאומי ל-51 אזרחינו שנרצחו באותו היום, ולכל קורבנות 7 באוקטובר 2023. לא נשכח אותם לעולם. כשם שלעולם לא נרים ידיים במאבק הקיומי נגד האנטישמיות.

אנו הצרפתים, מכירים היטב את נחת זרועו של הטרור. אנו נושאים בליבנו את זיכרון האחוה שהופנתה כלפינו לאחר הפיגועים בפרז' ב-7 בינואר 2015, כאשר עשרות מנהיגים זרים, צעדנו עמנו, ובשורה הראשונה היו אז ראש הממשלה הישראלי ונשיא הרשות הפלסטינית.

אנו יודעים ששום חולשה אינה אפשרית מול טרוריסטים.

אנו מכירים היטב גם את הסכנה הטמונה במלחמות אינסופיות. אנו יודעים שהצדק חייב לגבור תמיד על הכוח. מההיסטוריה שלנו למדנו שהדבקות בערכים אוניברסליים ובשלום היא מורשת המאות הקודמות כתנאי לגאולה. אני אומר זאת בשם ידידותנו עם ישראל, שמעולם לא כשלנו במחויבותנו כלפיה. וגם בשם ידידותנו עם העם הפלסטיני, שלמענו אנו רוצים שההבטחה הראשונית של האומות המאוחדות, זו של שתי מדינות החיות זו לצד זו בשלום ובביטחון, תהפוך למציאות.

אולם בשעה זו, ישראל ממשכה להרחיב את פעולותיה הצבאיות בעזה במטרה מוצהרת להשמיד את חמאס. אך אלה הם חייהם של מאות אלפי עקורים, פצועים, אנשים הסובלים מרעב ומטרומה, שממשיכים להיהרס. זאת בשעה שחמאס הוחלש בצורה ניכרת ושהדרך הבטוחה ביותר להשיג את שחרור החטופים היא משא ומתן על הפסקת אש קבועה.

אין דבר שמצדיק את המשך המלחמה בעזה. שום דבר. למעשה, כל הסימנים מראים שיש לשים לה קץ כעת, אם לא קודם לכן. כדי להציל חיים. את חייהם של החטופים הישראלים שעדיין מוחזקים בתנאים אכזריים. את חייהם של מאות אלפי אזרחים פלסטינים, מוכי רעב, סבל, פחד מוות ואבל על קרוביהם. להציל את כל החיים. מכיוון שמזה כמעט שנתיים, המגמה השלטת הינה שלילת אנושיותו של האחר והקרבת חיי אדם. כן, מאז 7 באוקטובר, זהו ערך חייו של האחר שנשלל.

אנו אומרים זאת מהיום הראשון למלחמה בעזה : חיים שווים חיים. אני יודע זאת מכיוון שאחזתי בזרועותי את משפחות החטופים שפגשתי בתל אביב ובפריז. אני חושב ברגע זה על אימו של אביתר דוד, חטוף מורעב שהוצג להמון על ידי שוביו. אני חושב על נמרוד כהן, חטוף בן 19, שפגשתי זה עתה את אביו. אני יודע זאת גם מכיוון שביקרתי קורבנות פלסטינים שנפגעו בפעולות צבאיות ישראליות, פליטים באל-עריש, נשים, ילדים, שלעולם לא אשכח את מבטם. אני יודע זאת, גם מכיוון שפגשתי צעירים מעזה שהתקבלו בצרפת, אני חושב על ריטה בארוד שהייתה צריכה היום להיות לצידו, וממשיכה להעיד על המצוקה של יקיריה בעזה.

חיים שווים חיים. והחובה של כולנו היא להגן על אלה ועל אלה, חובה ללא סייגים, כמו האנושיות המשותפת לנו.

ישנו פתרון שיאפשר לשבור את מעגל המלחמה וההרס. זוהי ההכרה באחר, בלגיטימיות שלו, באנושיות שלו ובכבודו. שאלה ואלה יפקחו את עיניהם ויראו פנים אנושיות במקום שבו המלחמה הציבה מסיכת אויב או סימן מטרה. זוהי ההכרה שישיראלים ופלסטינים חיים בבדידות תאומה, בבדידותם של הישראלים אחרי הסיוט ההיסטורי של 7 באוקטובר 2023, בבדידותם של הפלסטינים שנמצאים באפיסת כוחות במלחמה האינסופית הזו.

הגיע הזמן. כי הגרוע ביותר עוד עלול לקרות, בין אם מדובר בהקרבנות של אזרחים רבים נוספים, בגירוש של אוכלוסיית עזה למצריים, בסיפוח הגדה המערבית, במותם של החטופים המוחזקים על ידי חמאס, או בעובדות מוגמרות שישנו באופן בלתי הפיך את המצב בשטח. ולכן, לכן אנו חייבים היום, כאן, לפרוץ את הדרך לשלום, מכיוון שמאז יולי אשתקד, התפתחות האירועים הינה מואצת ואיומה. במצב הנוכחי, ישנו חשש שהסכמי אברהם או קאמפ דייויד עלולים להיות בסכנה בשל פעולותיה של ישראל ושהשלום במזרח התיכון יהפוך לבלתי אפשרי לתקופה ארוכה. לכן מוטלת עלינו האחריות ההיסטורית. אנו חייבים לעשות כל שביכולתנו כדי לשמר את עצם האפשרות לפתרון של שתי מדינות, ישראל ופלסטין, החיות זו לצד זו בשלום ובביטחון.

הגיע הזמן. ולכן, מתוך נאמנות למחויבות ההיסטורית של מדינתי במזרח התיכון, למען השלום בין העם הישראלי והעם הפלסטיני, אני מכריז כי צרפת מכירה היום במדינת פלסטין.

הכרה זו הינה דרך לומר כי העם הפלסטיני אינו עם מיותר. אלא להפך, זהו עם שלעולם לא נפרד משום דבר, אם להתכתב עם דבריו של מעמוד דרוויש. עם עשיר בהיסטוריה שלו, בשורשיות שלו, בכבודו.

ההכרה בזכויותיו הלגיטימיות של העם הפלסטיני, לא פוגעת בדבר בזכויותיו של העם הישראלי, שצרפת תמכה בהן מהיום הראשון ושהיא מחויבת להן לא פחות. בדיוק בשל כך אנו משוכנעים שההכרה הזאת הינה הפתרון היחיד שיאפשר שלום עבור ישראל. צרפת מעולם לא אכזבה את ישראל כאשר ביטחונה היה מוטל על הכף, כולל מול התקיפות האיראניות.

ההכרה הזו במדינה פלסטינית מהווה כישלון עבור החמאס כמו עבור כל מי שמעודד שנאה אנטישמית, ניוון מאובססיה אנטי-ציונית ורוצה בהשמדתה של מדינת ישראל.

הכרה זו של צרפת מלווה באלה שיוכרוז היום, וביניהן, ואני מודה להן, זו של אנדורה, אוסטרליה, בלגיה, קנדה, לוקסמבורג, מלטה, מונקו, פורטוגל, הממלכה המאוחדת וסן מרינו שהמתינו איתנו לרגע זה, ותוך כדי שהם מקבלים את קריאת יולי האחרון, בחרו באחריות, בנחישות ובשלום. זאת לאחר הבחירה של ספרד, אירלנד, נורווגיה וסלובניה ב-2024 ושל רבות אחרות עוד קודם לכן.

הכרה זאת פותחת את הדרך למשא ומתן מועיל הן לישראלים והן לפלסטינים.

דרך זו היא תוכנית השלום והביטחון לכולם, שערב הסעודית וצרפת הגישו להצבעת עצרת זו, אשר אימצה אותה ברוב גדול מאוד. היא נושאת את השאיפה המשותפת שלנו לשבור את מעגל האלימות ולשנות את המציאות בשטח. אנחנו הצלחנו לעשות כל אחד צעד לעבר האחר, לצאת מהמעמדות המסורתיות ולקבוע מטרות קונקרטיות. כעת עלינו להניע יחדיו מנגנון של שלום שיענה על צרכי כולם.

השלב הראשון בתוכנית השלום והביטחון לכולם, הוא שלב דחוף ביותר, שילוב בין שחרור 48 החטופים וסיום הפעולות הצבאיות בכל שטח עזה. אני מברך את מאמציהם של קטאר, מצרים וארצות הברית להשיג זאת, ומבקש מישראל לא לעשות דבר שעשוי לפגוע בהשלמתם. חמאס הובס מבחינה צבאית, על ידי נטרול מנהיגיו ומקבלי ההחלטות שלו. כעת יש להביסו מבחינה פוליטית כדי לפרקו באמת. ברגע שהפסקת האש תאושר, עלינו לפעול באופן מאסיבי וקולקטיבי כדי לספק סיוע לאוכלוסיית עזה. אני מודה למצרים ולירדן על מחויבותן כאן ומזכיר לישראל את חובתה המוחלטת להקל על הגישה ההומניטרית לעזה כדי לסייע לאוכלוסייה שנותרה כעת חסרת כל.

השלב השני הינו שלב הייצוב והשיקום של עזה. ממשל מעבר שישלב את הרשות הפלסטינית, את הכוחות הצעירים הפלסטינים ואת כוחות הביטחון, שגאיץ את הכשרתם, יקבל את המונופול על הביטחון בעזה. הוא יבצע את פירוק ופירוז החמאס, בתמיכת השותפים הבינלאומיים ובאמצעים הנחוצים למשימה קשה זו. צרפת מוכנה לתרום למשימה בינלאומית של ייצוב ולתמוך, עם השותפים האירופים, בהכשרה ובציוד לכוחות הביטחון הפלסטיניים. ברגע שהמשא ומתן יאפשר זאת, מועצת הביטחון תוכל להחליט על פריסת משימת תמיכה אזרחית וביטחונית, בתיאום עם הרשויות הפלסטיניות, ובהסכמת הרשויות הישראליות.

על המדינה הפלסטינית יהיה להשיב את התקווה לאוכלוסייתה שסבלה משנים של אלימות וכיבוש אך גם מפיצול והזנחה. יהיה עליה להציע לעמה מסגרת ביטוי דמוקרטית, מתחדשת ובטוחה. הנשיא מחמוד עבאס הבטיח זאת לנסיך מוחמד בן סלמאן ולי. הוא גינה בתוקף את פיגועי הטרור של 7 באוקטובר 2023. הוא הביע את תמיכתו בפירוק החמאס מנשקו והתחייב להדיר אותו מהשלטון העתידי בעזה ובכל השטח הפלסטיני. הוא הביע את מחויבותו למאבק בדברי שנאה והבטיח רפורמה מעמיקה בממשל הפלסטיני.

צרפת תעקוב אחרי יישומן המלא של כל אחת מההתחייבויות שניתנו לה. הרשות הפלסטינית המחודשת הינה תנאי הכרחי להצלחת המשא ומתן החיוני, שיש לחדשו כדי להגיע להסכם בנוגע לכל הסוגיות הנוגעות למעמד הסופי. ובמסגרת זו, אוכל גם להחליט על הקמת שגרירות במדינת פלסטין, ברגע שכל החטופים המוחזקים בעזה ישוחררו ותיושם הפסקת אש.

דרישותיה של צרפת כלפי ישראל לא יהיו פחותות. עם שותפותיה האירופיות, היא תקבע את רמת שיתוף הפעולה עמה בהתאם לצעדים שתנקוט כדי לסיים את המלחמה ולנהל משא ומתן לשלום.

תודות לדרך זו נשיג מדינה פלסטינית ריבונית, עצמאית ומפורזת שתכלול את כל שטחיה, תכיר בישראל ותהיה מוכרת על ידי ישראל, באזור שיזכה סוף סוף בשלום.

אני מצפה גם משותפינו הערבים והמוסלמים, שטרם עשו זאת, שימלאו את התחייבותם להכרה במדינת ישראל ולקיום נורמליזציה איתה ברגע בו תקום מדינת פלסטין. כך נשיג את ההכרה המשותפת לטובת שלום וביטחון כולם במזרח התיכון.

זוהי, גבירותי ורבותי, תוכנית השלום שלנו. היא מציבה מנגנון תובעני על מנת לצאת מהמלחמה ולהיכנס לשלב מכריע של משא ומתן. היא מאפשרת לשלום הישראלי-פלסטיני להיות נדבך ראשון בארכיטקטורה החדשה של שלום וביטחון במזרח התיכון. היא גם מעניקה אמינות להתכונות של אינטגרציה כלכלית גדולה יותר.

שום דבר לא יהיה אפשרי מבלי שהרשויות הישראליות יאמצו באופן מלא את השאיפה המחודשת שלנו להגיע סוף סוף לפיתרון שתי המדינות. אני מכיר את ההסתייגויות והחששות שלהן. אני מאזין בכבוד רב לעם הישראלי, לעצבותו ולעייפותו, ואני רוצה להאמין שגם הרשויות הישראליות יקשיבו לו וידעו להתחייב בתורן. אני יודע שלעם הישראלי ולמנהיגיו יש את הכוח לעשות זאת.

אני זוכר את עצמי כנער, לפני כמעט 30 שנה, כששמעתי על הרצח הנורא של יצחק רבין, הוא נרצח משום שרצה שלום. רגעים לפני מותו, הלוחם הגיבור של מדינת ישראל אמר את המילים האלה : "נלחמתי כל עוד לא היה סיכוי לשלום". הסיכוי הזה קיים היום. 142 מדינות מציעות את השלום הזה, ביד מושטת הממתינה ללחיצה.

ובכן, כן, הגיע הזמן להפסיק את המלחמה בעזה, את הטבח, את המוות, מיד. הדחיפות מחייבת אותנו. הגיע הזמן שישראל ישראל תחיה בשלום ובביטחון מהגליל ועד הים האדום, דרך ים המלח, דרך הכנרת ודרך ירושלים. הגיע הזמן להפסיק לדון בשאלת קיומה של מדינת ישראל ולהפוך אותה לעובדה מוגמרת. הגיע הזמן לעשות צדק עם העם הפלסטיני ולהכיר במדינת פלסטין, אחות ושכנה, בעזה ובגדה המערבית דרך ירושלים. הזמן הגיע לגרש מהאדמות הללו את פניו המבעיתים של הטרור ולבנות שלום. כן, לבנות את השלום, זה מה שמאחד אותנו כאן. וזוהי התקווה האפשרית. כאשר עבור חלק מהאנשים מתחילה שנה חדשה, זוהי בחירה שעלינו לעשות, וזוהי חובתנו. השלום הוא תובעני בהרבה, קשה יותר מאשר כל המלחמות.

אך הגיע הזמן.